

O princezně, která skákala o tyči

Vhrsti

www.vhrsti.cz

Krátce poté, co princezna Bernadeta vyhrála na stadionu u Blátotlach zlatou olympijskou medaili ve skoku o tyči a to navíc v novém světovém rekordu převyšujícím Proškovíc stodolu, pozval si ji její královský otec Norbert XV. do velké audienční síně a pravil klidným hlasem:

„Milá Bernadeto, neděláš nám právě mnoho radosti. Copak se sluší, aby dcera z významného královského rodu hopsala někde s klackem v ruce jako nějaký obecní blázen?“

„Ale tatínku,“ hájila se princezna, „vyhrála jsem pro naše malé království zlatou olympijskou medaili a...“

Jenomže král ji vůbec neposlouchal, nenechal ji ani domluvit a hned pokračoval:

„Já už jsem však příliš starý na to, abych se s tebou, milá dcero, zlobil. A ty už jsi dost velká na to, aby ses mohla vdát, a aby si tě nadále hlídal tvůj nastávající manžel.“

„Jaký manžel?“ zděsila se princezna v předtuše něčeho strašného.

„Sezval jsem do našeho královského paláce nejvýznamnější královské syny z celého světa přibližně v tvém věku a myslím, že si z nich určitě vybereš jednoho, s kým budeš šťastná.“

„Ale já se ještě nemůžu vdávat!“ bránila se Bernadeta. „Příští týden mám mezinárodní atletický mítink v Krátké Lhotě.“

„Obávám se, milá dcero,“ pravil stále stejně klidným hlasem Norbert XV., „že tvůj start na těchto závodech je naprosto vyloučen. Poté, co o tvém účinkování na olympijských hrách informovaly nejvýznamnější světové deníky, se do našeho království sjely stovky tvých nadšených obdivovatelů, kteří by tě rádi pojali za svou zákonitou manželku a zahrnuli tě svojí nekonečnou přízní a nedozírným bohatstvím. Ostatně, drahá dcero, podívej se sama.“

Bernadeta se podívala z okna a skutečně – od královského paláce se až k obzoru táhla dlouhá řada významných mezinárodních delegací čekajících na slyšení u princezny.

„Ale tolik nápadníků přece nemůžu vyslyšet ani do mistrovství Evropy!“ zvolala zoufale princezna.

„Právě proto se domnívám, že bys měla své atletické plány významně přehodnotit,“ nenechal se král vyvést z míry. „Jednou jsi dospělá, tak se podle toho musíš začít chovat.“

„Ne, to se musí celé vyřešit nějak jinak,“ vzdorovala princezna, „to se musí nějak vymyslet!“

Hned druhý den ráno vyhlásil trubač na přímý pokyn Bernadety z nejvyšší královské věže směrem k dlouhé frontě vzácných delegací, že princezna se hodlá provdat pouze za toho prince, který ji vysvobodí ze spárů strašného draka.

Pozoruhodné na tom bylo nejenom to, že princezna ve spárech žádného draka nevězela, on se totiž v nejbližším okolí ani žádný drak nenacházel, natož aby si dělal choutky na nějakou princeznu. A Bernadeta měla radost, jak to báječně vymyslela, že než se její nápadníci rozjedou do celého světa, než najdou nějakého draka a než ho přemůžou, stihne pohodlně

absolvovat všechny světové mítinky až do konce sezóny. Neměla pochopitelně ani ponětí, jaké dobrodružné zážitky některým nápadníkům připraví.

Pomineme-li takové výtečníky, kteří soupeření o princeznu rovnou vzdali a zbaběle odjeli domů, musíme zmínit prince Barnabáše, který se vydal hledat draka do nehostinných končin jakýchsi rozlehlých blat, kde utopil tři povozy vrchovatě naložené vzácnými dary pro princeznu a ještě další dva plné předmětů osobní potřeby své i svého doprovodu. Domů se pak všichni vraceli celí od bláta, pěšky a šťastní, že to vůbec přežili.

To rytíř Burchard se vydal hledat draka na sever. Kdesi za polárním kruhem zapadl do závěje tak nešikovně, že ho z ní Eskymáci tahali dva dny a četné omrzliny si ve vlažné vodě léčí dodnes.

Teplomilný princ Poncián vyrazil chytře na jih. V poušti výhodně vyměnil koně za velbloudy a směle pokračoval v hledání tak dlouho, dokud ho nezastihla strašná písečná bouře. Ještě dneska, když na Ponciána přijde rýma a potřebuje se vysmrkat, má kapesník plný písku.

Jako jeden z nejvytrvalejších nápadníků se projevil princ Mansvet. Když bezúspěšně prohledal celý kontinent a o žádném drakovi se nikde nedoslechl, dorazil k oceánu, postavil se svojí družinou loď a vydal se hledat draka na moře. U jakýchsi zapomenutých tichomořských ostrovů však jeho loď nečekaně ztroskotala a Mansvet upadl do zajetí zdejších nebezpečných domorodců. Z této nezáviděníhodné situace se nakonec dostal tak, že si vzal za manželku divokou dceru náčelníka Apu-Apu, čímž z okruhu nápadníků princezny Bernadety pochopitelně také vypadl.

Jenomže minimálně jeden drak tenkrát k nalezení byl a zcela nečekaně ho našel princ Fridolín. Fridolín totiž jako jediný poslal svoji doprovodnou družinu domů a vydal se draka hledat sám. Ve vápencových skalách objevil jednoho starého vysloužilého draka, který už sice dávno žádné princezny nejedl a živil se pouze zvětralým a řádně uleželým vápencem, ale to Fridolín nemohl vědět, a tak se rozhodl, že draka vyzve na souboj. Dlouho se nerozmýšlel, dole pod skálou uvázal koně ke stromu a neohroženě šplhal nahoru k dračí sluji. Zhruba v půlce své cesty se dostal na takovou malou plošinku a řekl si, že si na ní trochu odpočine. Jenomže pak zjistil, že nemůže tam ani zpátky!

Starý, unavený drak, který si prince všiml až v okamžiku, kdy zoufalý Fridolín začal na své skalní plošince volat o pomoc, byl z nenadálé návštěvy tak překvapený, že samou radostí rozdělal oheň, a že si s princem v popelu opečou brambory, povyprávějí pár anekdot a bude jim krásně. Fridolín se však ze skály nedokázal ani pohnout a drak mu v tom pomoci nedokázal.

Zpráva o Fridolínově uvíznutí obletěla celý svět. Princeznu Bernadetu zastihla na mezinárodním atletickém mítinku v Bublavém Hradci. Před závěrečným finálovým skokem se v ní hnulo svědomí. Představila si chudáka prince, jak někde za jednu ruku visí na skále a druhou se marně ohání mečem po hrozivém drakovi a okamžitě se rozhodla, že mu z té šlamastyky pomůže, protože za to všechno beztak může ona. Marně ji všichni od jejího záměru odrazovali, protože je to pro ni příliš nebezpečné. Je přece princezna a chce jít přímo k drakovi do sluje! Jenže Bernadeta prostě nemohla nechat prince drakovi napospas. Předčasně opustila jedno z nejdůležitějších atletických klání sezóny a vydala se nejkratší cestou do vápencových skal.

Když dorazila na místo, nejdřív se lekla strašného draka, který shora na princovu plošinu dští síru, ale pak si všimla, že si s ním normálně povídá a krátí mu tak dlouhou chvíli. Pak spatřila prince Fridolína, který se jí velice zalíbil, přestože se právě nacházel v nepřilíživé záviděníhodné pozici, každopádně v situaci rozhodně nedůstojné spanilého prince. Ale koneckonců byl Fridolín

jediný z toho nekonečného zástupu princů, rytířů, šlechticů a dalších vzácných nápadníků, který dokázal draka aspoň najít.

Jenomže co teď? Princ je uvězněný na své pískovcové plošince a nemůže ani nahoru ani dolů. Co s tím?

Ještě, že si Bernadeta věděla rady. Zaběhla do blízkého lesíka, z jednoho příhodného stromu si umě vyrobila solidní tyč a už se s ní řítí rovnou ke skále. S rozběhem zabodla tyč do země pod skálou, vyskočila nahoru za Fridolínem, v letu popadla prince a už s ním letěla zpátky. A Fridolín byl zachráněn!

To by tatínek koukal, jak je takový skok o tyči důležitá disciplína, pomyslela si Bernadeta. Ale nahlas řekla jenom:

„Vsadila bych se, že jsem tímhle skokem určitě překonala další světový rekord. Vždyť jsem si právě skočila pro svého nastávajícího ženicha a toho už mi nikdo nikdy nevezme!“

A Fridolín se jen spokojeně usmíval a společně vyrazili domů chystat velkou a slavnou svatbu.